

Til § 21

Bestemmelsen i spiritusafgiftslovens § 16 foreslås ophævet, da den ikke ses benyttet. Ifølge bestemmelsen, der blev indsat i loven ved lov nr. 509 af 18. december 1970, kan skatteministeren godtgøre afgiften af varer, der anvendes til fremstilling af afgiftsfri varer, som leveres til udlandet. Der er samtidig ifølge lovens § 15, stk. 1, afgiftsfritagelse efter EF's bestemmelser (Rådets direktiv nr. 92/83/EØF af 19. oktober 1992) for varer, der anvendes til fremstilling af varer, som ikke er afgiftspligtige efter loven.

Til § 22

Den foreslåede ændring indebærer, at bestemmelsen om det danske toldområde, der, efter den nugældende formulering, udover landområder også omfatter de indre territoriale vande, de ydre territoriale farvande i en afstand af 4 sømil (7.408 m) fra kystlinien eller sådanne rette basislinier, som er eller bliver fastsat, og lufrummet over de nævnte områder, ændres således, at det danske toldområde omfatter landområderne og søterritoriet, samt lufrummet over disse områder.

Det nugældende danske toldområde omfatter bl.a. de ydre territoriale farvande i afstand af 4 sømil (7.408 m) fra kystlinien, mens det danske søterritorium er på 3 sømil. Denne forskel i udstrækningen af toldområdet og søterritoriet er historisk betinget. I henhold til artikel 3, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. Oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks omfatter Fællesskabets toldområde ligeledes søterritoriet hørende til medlemslandene, samt lufrummet derover. Bestemmelsen i rådsforordningen indebærer imidlertid, at der ved en ændring af søterritoriet skal ske en tilsvarende ændring af toldområdet.

Til § 23

Efter § 8, stk. 1, i vurderingsloven skal arealer, der i forening udgør en samlet fast ejendom, jf. § 2 i lov om udstykning og anden registrering i matriklen, vurderes sammen. Arealer, der tilhører samme ejer og udgør en driftsenhed, skal vurderes som én ejendom. Landbrugsejendomme, der drives sammen, jf. § 9 i lov om landbrugsejendomme, skal dog vurderes hver for sig.

I tvivlstilfælde er det ifølge stk. 5 Ligningsrådet, der træffer den endelige administrative afgørelse af, om et areal skal vurderes som en selvstændig ejendom, og i benægtende fald, under hvilken ejendom arealet skal vurderes.

Det foreslås, at kompetencen til at træffe den endelige administrative afgørelse af, om et areal skal vurderes som en selvstændig ejendom, overføres fra Lig-

ningsrådet til skatteministeren. Ifølge lovens § 48 kan skatteministeren bemyndige de statslige eller kommunale skattemyndigheder til at træffe afgørelse efter loven. Ministeren kan fastsætte regler om adgang til at klage over afgørelserne, herunder om at afgørelserne ikke kan indbringes for højere administrativ myndighed.

Det er tanken ved udlægningsbekendtgørelse at udlægge kompetencen til at træffe afgørelse efter § 8, stk. 5, til Told- og Skattestyrelsen.

Til § 24

Ændringerne ophæver kravet om, at en fonds eller en forenings regnskabsår skal afsluttes ved udgangen af et kvartal. Ophævelsen af dette krav skal ses i lyset af den tilsvarende ændring for så vidt angår fondsbeskatningslovens § 15, stk. 1, 2. pkt., og selskabsskatte-lovens § 10, stk. 2 og 3, jf. lovforslagets § 6, nr. 5, og § 17, nr. 7, samt for så vidt angår årsregnskabslovens § 3, jf. lovforslagets § 25.

Til § 25

Ændringen ophæver kravet om, at et selskabs regnskabsår skal afsluttes ved udgangen af et kvartal. Ophævelsen af dette krav skal ses i lyset af den tilsvarende ændring f.s.v. angår selskabsskatte-lovens § 10, stk. 2 og 3, jf. lovforslagets § 17, nr. 7.

Med ændringen får nystiftede selskaber og selskaber, der efter årsregnskabslovens øvrige regler har adgang til at omlægge regnskabsåret, mulighed for at vælge det regnskabsår, som passer til virksomhedens aktivitet og forhold i øvrigt. Ophævelsen af kravet om afslutning af regnskabsåret ved udgangen af et kvartal må derfor forventes at føre til en mærkbar administrativ lettelse for mange af de virksomheder, som ændrer regnskabsår.

Regnskabsåret skal fortsat udgøre tolv måneder, og forslaget medfører ikke i sig selv ret til vilkårligt at omlægge regnskabsår. Regnskabsår må således fortsat kun ændres, når særlige forhold tilsiger det. Særlige forhold kan f. eks. foreligge i forbindelse med ændrede ejerforhold, herunder koncernetablering. Ændring af en virksomheds hovedaktiviteter kan ligeledes nødvendiggøre en omlægning.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 17, nr. 7, hvor det fremgår, at skattemyndighederne ikke mister afgørende muligheder for skatte- og afgiftsmæssig kontrol af virksomhederne. På denne baggrund vurderes det, at ændringen i årsregnskabsloven ikke har nogen indvirkning på mulighederne for at bekæmpe økonomisk kriminalitet.